

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra ELNA

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310558416/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ham, og inden han vidste det, talte de om hans skuffede Kærligheds Historie.

Hun gættede dér, hvor han ikke talte, og hun gled let over det, der endnu kunde give Smerte. Hendes milde Ord tøede det frosne Vand.

Da han var kommet til Ro, da han for første Gang havde talt sig ud, og de igen sad tavse, sagde Holger pludselig ganske sagte:

— Men, Elna, hvor vidste Du det?

— Jeg gættede det, sagde hun.

Aften efter Aften sad de sammen, og han talte til hende om det, som var forbi.

Det var altid det samme Billede, de samme Ord.

— Og jeg — jeg troede det saa vist, sagde han. Saa vist . . . Hvor man dog kan være blind.

Elna talte ikke meget, men der var som Køling over Vunder i hvert af hendes Ord.

— Du forstaar mig, sagde han. Du er den eneste, der forstaar mig.

— Tror Du? og Elna smilede sørgmodigt og stille.

Saaledes talte de om Holgers døde Kærlighed.

De brugte om en tredje alle Kærlighedens Ord, alle Elskovens Navne. Der var saa rigeligt med Længsler, saa rigt med sukmettet Attraa. Og de talte saa frit, og de brugte saa ufortrødent alle Ord, svøbte sig saa lunt i Følelsernes Net — thi det var jo en tredje, det gialdt.

Hun sad der jo kun som den forstaaende, den, der gættede hans Tanke, den, der dog altid havde levet med ham.

Men der kom en Dag, hvor Holger sagde til sig selv:

— Hvorfor er det dog ikke hende jeg elsker? Vi, som forstaar hinanden saa godt.

Saaledes voksede ud af den døde Kærligheds Sørges tale den ny Følelse, og en smuk Stund vidste de det begge. Men længe talte de kun forblommet; de blev ved at vugge den ny Glæde i de døde Længslers Ord, og hvert gammelt Suk smagte deres Læber sødt.